

dende regerings politiske ansvar at gå ind i de konkrete sager, hvor omstændighederne jo kan være vidt forskellige, så det kan være svært på forhånd at anvise en bestemt model og sige: Sådan bør det være. Så jeg vil faktisk opfordre hr. Thulesen Dahl og andre, som kan gå ind for Dansk Folkepartis dagsorden, til at stemme for regeringens i erkendelse af, at den ikke er så ringe endda, som man siger i Jylland.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Elmquist bemærkede, at Dansk Folkepartis dagsordensforslag siger, at der skal anvendes en bestemt model – jeg tror, det var det ord, hr. Elmquist brugte – for, hvordan man skal gribe ind i situationer, hvor man mener, der er begået fejl, så der bør ske noget. Det vil jeg gerne anfægte. I det dagsordensforslag, vi har stillet, nævnes der ikke en bestemt model. Vi siger generelt, at det i højere grad skal få konsekvenser, når der begås alvorlige fejl, og på foranledning har jeg begrundet det. Der har været nogle konkrete situationer, hvor vi har ment, der burde være grebet mere aktivt ind, og det har vi tilkendegivet i forbindelse med debatten om de konkrete sager, bl.a. om Sundhedsstyrelsen.

Jeg vil selvfølgelig også tilkendegive her i dag, at det er vores politiske holdning, og jeg mener, det er Folketingets ret at give det signal til regeringen, at et antal partier ønsker, at regeringens ministre griber mere håndfast ind over for de situationer. Derfor mener jeg også, det er helt ude af trit med virkelighedens verden at begynde at tale om, at Folketinget med et sådant signal til regeringen anfægter ministeransvarlighedsloven. Det mener jeg under ingen omstændigheder. Det er naturligvis ministerens ansvar at holde justits i sit ministerium, og hvis Folketinget ikke mener, ministeren gør det tilstrækkelig godt, har vi jo klare regler om, hvad vi så kan gøre. Men det anfægter selvfølgelig ikke Folketingets ret til at give regeringen et signal i form af en dagsorden om, hvordan man mener, regeringen bør udmønte sin embedsførelse, og det er i al beskedenhed det, der ligger i Dansk Folkepartis dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Hr. Kristian Thulesen Dahl har nu to gange nævnt »Ask« og »Urd« som eksempel på en sag, der burde have været forhindret, men jeg opfatter »Ask« og »Urd«-sagen som noget ganske

andet. Det var jo en politisk beslutning, der blev taget med én stemmes flertal her i Folketinget. Det var ikke embedsmændene som sådan, man kunne hænge op på den, og den pågældende rederichef blev også fyret, så derfor mener jeg, det er en helt anden sag.

Kim Behnke (FP):

Når man rejser i andre lande og diskuterer deres bevillingssystemer med deres respektive politikere, opdager man, at det system, vi har fået udviklet i Danmark, faktisk er ganske udmærket. Der er ikke ret mange andre steder, hvor der er den meget, meget grundfæstede tradition for, at parlamentet er så stærkt inddraget i både selve bevillingsproceduren, opfølgningen og den efterfølgende kontrol, men det skyldes selvfølgelig, at en lang række andre lande har tradition for flertalsstyre, det vil sige, at der sidder regeringer med et stort flertal bag sig, mens oppositionen blot har en perifer rolle i de pågældende parlamenter.

I Danmark har vi oftest mindretalsregeringer, hvilket betyder, at regeringen til enhver tid skal kunne stå til ansvar over for Folketinget for sine handlinger. Når Folketinget vedtager en finanslov, sker det i fuld åbenhed efter meget lange diskussioner og meget lange forhandlinger, og efterfølgende er det sådan, at de aktstykkebevillinger osv., der gives, også for langt størstepartens vedkommende er noget, hele Folketinget har indsigt i, selv om de konkrete afstemninger foregår i Finansudvalget.

Når året er forbi, præsenteres Folketinget for en tillægsbevillingslov. Her har der indsnæget sig den tradition, at det stort set kun er Fremskridtspartiet, der tager ordet under debatten om tillægsbevillingslovene, men ellers er det jo en invitation til, at hele Folketinget kan tage en diskussion om den konkrete anvendelse af pengene det pågældende år.

Det hele sendes efterfølgende til behandling i Rigsrevisionen, og jeg er enig med hr. Børn Elmquist i, at efter at Rigsrevisionen er overflyttet til Folketinget, er der bestemt kun grund til at rose dens rolle. Også tidligere var Rigsrevisionens arbejde ganske fornuftigt og godt, men der var et problem med, hvor den rent faktisk hørte hjemme. Men nu hører den altså under Folketinget.

Endelig har vi vores statsrevisorer, hvis arbejde er af meget høj kvalitet, og selv om det er politisk udpegede statsrevisorer, er det altid særdeles lødigt arbejde, de leverer.